

Man kan ikke sige, at ikke alle have nogen Skyld deri, men jeg kan stadig ikke lade være at lægge Ansvar paa den til enhver Tid værende Regering. I Virkeligheden kan man sige, at det var tidligere Regeringer, der optage Laanene. Jeg siger nu, som da vi tiltraadte Regeringen, at vi have intet Ansvar for den Finanslov, som vi leve under, og vi have kun et yderst svagt Ansvar for den, som nu stunder til Vedtagelse, fordi det slet ikke er os, der have forberedt den hverken i det hele eller i Enkelthederne. Men vi faa Ansvar, hvis vi blive siddende — det skal jeg villigt indrømme — overfor Finansloven for 1911—12. Paa den kommende Finanslov maa vi forsøge at bringe en Balance til Veje. Det maa forsøges dels ved at stryge paa de militære Bevilgninger, dels ved en stærk Sparsommelighed paa de civile, og hvad der ikke kan dækkes paa den Maade, det maa saa dækkes ved det Laan, som vel til den Tid vil være optaget. Jeg har ment, at Underskuddet skal ikke dækkes ved nye Skatter. Den ærede Ordfører indrømmede jo ogsaa, at selv om man paalagde nye Skatter, vilde de ikke kunne komme til Anvendelse paa en saadan Maade, at man vilde kunne dække Underskuddet derved.

Den ærede Ordfører sagde, at denne Regering var begyndt med at udtale, at den ikke vilde gaa til nye Skatter. Enhver, der vil læse det Foredrag, jeg den Gang holdt — det er ganske kort —, vil se, at det, jeg sagde, var, at under den højtspændte Situation, som der nu er, med det store Underskud, var det umuligt nu at gaa til Forslag om nye Skatter og Byrder. Men saa urimelig kan jeg ikke have været, og saa urimelig og uforstandig er jeg ikke, at jeg skulde mene, at vi aldrig vilde komme til et nyt Skattesystem her i Landet, og hvis den nuværende Regering blev siddende, eller der kom en Regering af lignende Støbning, bestaaende af andre Mænd, men med de samme Ideer og Principper, havde jeg ikke tænkt mig Muligheden af, at den skulde være forhindret i nogen Sinde at foreslaa nye Skatter eller Skatter af en Art, som maaske gav større Udbytte og dog var af mindre Tynge for Befolkningen — fordi man paa en vis Tid

i Aaret 1909 havde ment, at nye Skatter kunde ikke nu paalægges Befolkningen.

Den ærede Ordfører sagde saa, at naar jeg havde gjort det saaledes op, at det var en Trediedel af Indtægterne for næste Aar, der gik til Militærudgifter, var det rent formelt. Det vil jeg ganske mod-sige. Det er rent reelt, at det er en Trediedel af Indtægterne, der gaar til Militærudgifterne. Det er 27½ Mill. Kr., og Indtægterne blive neppe meget mere end 85—86—87 Mill. Kr., saa jeg ved ikke, hvorfor jeg skal kalde det formelt. Det er desværre saa overmaade reelt, at Landet er kommet ind paa Militærudgifter, som man ikke kan føre igennem, som ikke kunne bæres, undtagen — det maa jeg sige —, hvis den ærede Ordfører og hans Parti kunne gennemføre nye Skatter i en Udstrækning og af en Tynge, som vi længe ikke have kendt.

Hos nogle af Ministrene, deriblandt ogsaa mig, var der for faa Uger siden en Deputation fra Fiskerbefolkningen her i Landet. Fra alle de Fiskerforeninger, som findes her i Landet, mødte der en Deputation, hvis Navne jeg ikke skal nævne — jeg tror ikke, det har været offentlig fremme — for at udtale for Regeringen det Ønske, som har besjælet den jyske Fiskerbefolkning i mange, mange Aar, nemlig Ønsket om at faa en Fiskerihavn paa Vestkysten. Regeringens Medlemmer, som da vare til Stede, og hvoriblandt altsaa ogsaa jeg var, maatte svare, at det var umuligt i Øjeblikket at komme dette Ønske i Møde og tilfredsstille Fiskernes meget berettigede Krav i saa Henseende, for det tillod den finansielle Situation ikke, og allermindst fordi de militære Udgifter vare voksede saa højt, at de kom i Vejen for den Art Ting. Dertil sagde et af Deputationens Medlemmer, en Fisker fra Vestkysten, følgende: Ja, det undrer os ikke, for der gik et Suk gennem den danske Fiskerbefolkning, den Gang vi hørte, at Forsvarslovene vare vedtagne. Jeg kan forsikre ærede Medlemmer — og mine Kolleger, som vare til Stede, ville bekræfte det —, at det var ordret de Ord, som den jyske Fisker anvendte. Og de Herrer kunne være ganske forvissede om, at det nok ogsaa vil forstaas af Befolkningen, at man vedtager ikke ustraffet